Loes, Loes, vergeef me . . . Ontzet heeft ze hem aangezien, toen hij begon te spreken, maar gaandeweg is er een uitdrukking van mateloozen trots op haar mooi gelaat gekomen. „Zoo win ik toch nog het spel." Dit is de gedachte, die haar beheerscht, en haar koel en ontoegankelijk voor den smeekenden Joost doet zijn.

„Loes, Loes, vergeef me, vergeef me weer," herhaalt en herhaalt telkens als een gebed de jonkman, en hij put zich uit in lieve, hartelijke woorden, die haar winnen moeten. Met de kille schoone oogen strak op hem gevestigd, geniet ze van haar triomf : nu had ze hem nog meer in haar macht dan ooit.

En toch, het leek haar nog niet genoeg. Haar gruwelijk spel waarvan de gewoonte haar tot een natuurlijke eigenschap werd, gaat ze nog verder drijven, tot het uiterste thans.

„Ik kan niet zonder je leven, Loes, Loes," bidt Joost met een wanhopige teederheid, en tracht haar hand te nemen.

Dan met een tè wilden ruk, als werd door haar een machtigen tegenstand ermede verbroken, trekt ze haar hand weg.

„Je zult dat dan toch moeten probèèren," zegt ze op snijdenden toon.

„Maar Loes, ik zal alles goed maken, ik wil alles doen, als jij maar weer de oude wezen wilt, als jij . . ."

Koel maar snel valt ze hem in de rede, en elk woord stoot ze fel als een wondend wapen naar hem uit: „Ik behoor niet tot die vrouwen die je wat jelui mannen noemt maar verstóóten kunt, en dan bij een goede luim maar weer terug kunt nemen. Dank je. Ga elders."

Joost doorziet haar spel niet , hij vreest, dat hij niet hier van haar te verwachten heeft, en voor zij gelegenheid vindt om genietend van haar overmacht, hem weer met stelselmatig telkens toeschietelijker houding en woord naar zich toe te trekken, heeft hij met één langen blik van wanhoop afscheid genomen van haar en met haar van het leven.

Hij wendt zich met een woest gebaar om, en als stortte hij zich in een eeuwigen afgrond, zoo stort hij zich het vertrek en haar woning uit.

Uitzinnig van spijt en droefenis, verneemt ze denzelfden avond de tijding van zijn dood, van zijn zelfgekozen dood. Ze is radeloos. En toch . . . . en toch . . . . . temidden van haar ontzettend verdriet komt een gedachte haar besluipen, een gedachte . . . . die haar, al durft zij het zich niet bekennen, een gevoel van zelfvoldoening geeft . . . . Het is de gedachte : dat iemand haar zóó lief heeft gehad, dat hij zich om harentwille heeft te kort gedaan.

JOB STEYNEN.

DE WIENER OPERETTE OP SEINPOST TE SCHEVENINGEN

Director Braun en Marga Graf. *(foto Keijzer)*

HAAR JONGEN

P. SCHRAVESANDE :

De handen in den schoot gevouwen zat Juffrouw Reinders voor het raam en tuurde in de stille straat.

Ze zag niets ; haar gedachten dwaalden in het verleden, toen ze jong was en gelukkig. . . Ze wilde niet klagen, o neen, er was nog zooveel waarvoor ze dankbaar kon zijn. Zooveel hadden 't minder dan zij, veel minder. En toch was er een smartelijke trek op haar gelaat en er trilde iets door de vele kleine rimpeltjes bij haar oogen. Ze moest zich ook niet in 't verleden verdiepen, dat wist ze, dan werd ze altijd droevig gestemd en ofschoon ze dat wist deed zij het en in den laatsten tijd vaak, veel te vaak.

Vroeger, o vroeger was ze niet Juffrouw Reinders, toen was het Mevrouw. Toen was ze de vrouw van den eersten boekhouder eener groote Naamlooze Vennootschap en nu was ze een weduwe, die van een pensioen leven moest. Toch zou ze grooter kunnen wonen, royaler kunnen doen als, ja als Willem niet zooveel geld kostte.

Haar Willem, haar knappe zoon, voor wien ze leefde en die in haar oog het leven waard maakte om geleefd te worden. Als ze hem niet had, dan was ze duizendmaal liever gestorven op hetzelfde oogenblik dat haar lieve man den laatsten adem uitblies.

En ze mijmerde voort en dwaalde in 't verleden.

Hoe dankbaar was ze haar zwager Willem geweest, toen deze op den treurigen begrafenisdag de toekomst zooveel lichter voor haar gemaakt had, toen hij met de hem eigen jovialiteit haar op den schouder had geklopt en gezegd : „Voor dien jongen z'n toekomst hoef jij je niet bezorgd te maken, Mies, daarvoor zorg ik." En zoo kon toch haar Willem op de Hoogere Burgerschool blijven en doorstudeeren in Delft nu, voor waterbouwkundig ingenieur. Maar och, dat had toch ook zijn schaduwzijde. Haar zwager wist alles niet ; dacht dat Willem aan zijn oude moeder niets kostte, alleen een cadeautje misschien, zoo nu en dan.

Maar Willem had mèèr noodig dan kamerhuur en boeken. En als ze dan geld stuurde, waarom hij vriendelijk vroeg, telkens weer, dan dacht ze, och, hij is maar èèns jong, als hij eenmaal zijn eindexamen doet, en dat zou nu wel spoedig zijn, dan hebben alle zorgen een einde, gaat hij veel geld verdienen en zou hij voor zijn moeder zorgen, zooals hij beloofde als jongen, nu lang geleden.

En vandaag, Donderdag, was het zijn verjaardag, nog wel zijn twintigste. Hoe kon ze toch zoo droevig gestemd zijn op een feestdag. Den jaardagsbrief zou hij wel hebben nu, dien had ze gisteravond laat nog gepost. Zondag kwam hij thuis; dan zouden ze zijn jaardag vieren in den huiselijken kring. Dan zou hij wel thuisblijven, gezellig. Anders was hij nooit thuis, als hij 's Zondags over was, maar och, hij had ook zooveel kennissen in Rotterdam en voor zoo'n ontwikkelden jongen was het ook niet zoo vroolijk den Zondagavond in een benauwde achterkamer met een oud mensch door te brengen. O ja, ze begreep dat best en nam het hem ook volstrekt niet kwalijk.

Wat zou hij nu doen ? Hoe laat is het ?

Juffrouw Reinders keek over haar bril heen naar de pendule. Drie uur ! Hij zal wel zitten studeeren, nu. Toch zielig, zoo alleen op zoo'n kameer, niemand om je heen te hebben die iets voor je voelt en je verjaardag tot een feestdag voor je maakt . . . geen bloemetje . . niets.

Met 'n zucht nam Juffrouw Reinders haar breiwerk weer op. Toen, plotseling, glimlachte ze, ze kreeg een idee , heel vaag was het nog, want 't was iets heel bijzonders voor haar, wat ze dacht te ondernemen.

Als ze eens naar Delft ging ? Als ze Willem eens verraste ?

Maar ze wilde toch eerst even haar zwager raadplegen, wat die er van dacht. Die kon dan gelijk even in 't spoorboekje naar den trein zien. Als ze nu dadelijk na 't eten ging, dan was ze er tegen een uur of half acht. Wat zou die jongen verrast wezen ! Dan kon ze om elf uur nog terug en, wie weet, misschien ging hij wel mee, als 't geschikt kon worden, en bleef tot Zondagavond bij haar. 't Zou wel goed voor hem zijn, zoo eens een paar daagjes uit de studie. Hij zag er niet zoo best uit den laatsten tijd. Hij studeerde te hard, dacht ze. Wat zou dat een feest voor haar zijn, als hij meekwam, terug en tot Zondag bleef en zenuwachtig blij-gehaast nu, stond ze op en bergde haar breiwerk weg. Ze wilde direct even haar zwager opzoeken en hem vragen of ze 't doen zou.

„Wel natuurlijk, Mies, als jij er zin in hebt doe het dan !" zei Willem dadelijk. „'k Zal wel even naar den trein zien. 6.24, dat is te vroeg he ? 'k zou een treintje later nemen. 's Kijken, 6.50, neemt die dan. Dan ben je tusschen half acht en acht uur bij hem."

„Ja, dat doe ik," zei ze, vast besloten nu. Ze vond het prettig dat haar zwager het ook niet afraadde. Haar stemming was geheel veranderd.

Blij nam ze afscheid.

„Feliciteer hem van me hoor !" lachte hij.

Ze haastte zich naar huis. Ze moest nog eten. — 'k Zal maar een boterham nemen. 'k Heb toch geen trek en gelijk dacht ze, dat ze voor het geld van 't middagmaal wel een bloemetje mee kon nemen, een paar bloemen maar, waar hij veel van hield. Witte rozen waren dat.

Gelukkig, dat ze daaraan dacht ! Als ze straks langs 't Hofplein ging, zou ze er een paar koopen. Hoe laat was het eigenlijk ? Half vijf.

Nu even thee zetten, een paar boterhammetjes eten en dan zou het zoo zachtjes aan wel tijd worden om naar den trein te gaan.

Een onbewoonbaar verklaarde „woning" te Surhuisterveensterheide (gemeente Achtkarspelen)

ONBEWOONBAAR VERKLAARDE HUT

Links: Nog een heidehut te Surhuisterveensterheide (gemeente Achtkarspelen), die op advies van de gezondheidscommissie onbewoonbaar verklaard is. *Rechts:* Een interieur van de onbewoonbaar verklaarde heidehut. *(foto's Beltschap)*